

Prædiken til 1. søndag efter Helligtrekonger

Luk . 2, 41-52

”Gennem nogle år havde jeg følt mig tabt, som om en del af mig manglede. Men at komme tilbage til kirken var en overvældende oplevelse. Tårene pressede sig på, og jeg følte, jeg var hjemme igen”.

De her ord stammer fra en engelsk kvinde, som for nylig deltog i den anglikanske kirkes ”Kom tilbage til kirken” søndagsgudstjeneste. Hun er ikke den eneste. Ifølge avisartiklen tog 37.000 rundt omkring i England imod tilbuddet om at komme i kirke på denne dag. Mange vil jo egentlig gerne kirken, men vil også gerne have en konkret anledning. Der er også så meget andet, vi gerne vil i weekenden, hygge os med familien, se de venner, som der ikke er tid til at se i ugens løb, gå tur i skoven, tage på kunstudstilling, til koncerter, til fodboldkamp – og hvad vi ellers fylder vore dage med, når det ikke er arbejdet, vi lader fylde det hele. Og så er det vi med et glimt i øjet siger til hinanden: ”Det er nu engang bedre at sidde på kroen og tænke på kirken end omvendt”.

Vi skal omkring dagens evangelium for at finde ud af, hvorfor det udsagn er forkert. Vi hører om Jesu besøg i templet som 12 årig. Han behøver rigtig nok ingen ”Kom tilbage

til kirken” invitation. Tværtimod. Hans forældre kan næsten ikke få ham hjem igen, for han er allerede hjemme, hos sin far i himlen. Som han siger. Han gør den digters ord til sine som lyder: ”Hjem, hjemmere, hjemmest, hjem er hvor du er” (Benny Andersen). Og så alligevel hedder det umiddelbart efter, at han følger med sin mor og far hjem og er lydige mod dem. Det er en dobbelthed, som kommer sig af, at ikke kun Jesus, men enhver kristen på en måde er et debarn. Mellem sine forældre og Gud.

Også kirken er jo et hjem – Grundtvig kalder det fælleshjemmet, som vi skal synge det efter prædiken. Alene derved, i hjemligheden, adskiller kirken sig – forhåbentlig – fra kroen. Misforstå mig ikke, der er intet i vejen med at være på kro, det hører selvfølgelig også med til at leve et menneskeliv. Men som der står, en lille bitte smule formanende på ølflasken: øl er til tørst og ikke til trøst. Med nadveren, fællesmåltidet i kirken, er det lige omvendt: her er vinen til trøst og ikke til tørst. Men de to ting udelukker vel at mærke ikke hinanden. Hver ting til sin tid. Det betyder også, at frem for at det er bedre at sidde på kroen og tænke på kirken end omvendt, så er det bedste at være der,

hvor man er, når man er det, det være sig på kroen eller i kirken. At være i nu'et med hjertet er bedre end at være et andet sted i tankerne.

Men det er godt nok sjældent, vi er der, hvor vi er, når vi er det. Tit fortaber vi os i fortiden eller bekymrer os om fremtiden. Vi planlægger og kontrollerer, og aftaler vores liv og fremtid, som om det alene stod i vores magt. Den tidligere biskop Jan Lindhardt fortæller i sin seneste erindringsbog om, hvor fokuseret han som ung var på at indrette sit liv og sin fremtid. Han brugte meget tid på at tegne et hus til sin familie, sin kone og fire børn. Han indrettede det på en måde, så det snildt kunne laves til ungdomsbolig og til, at det med et snuptag på længere sigt kunne gøres kørestolsvenligt. Det hele var fremtidssikret. Og så hedder det: ”Men en dag var jeg alene i huset. Min kone havde forladt mig, de to ældste børn var flyttet hjemmefra, og vores to yngste flyttede med min kone. Så var der bare katten og mig tilbage, men midt i det hele døde den”.

Da er det godt at have hjemme hos Gud. At have et sted at gå hen. Det er i hvert fald ikke da, i en situation som hans, vi gør os lystige over, at kirken – den keeedelige kirke – skulle forestille at være et hjem. Den slags luksustanker hører medgangstider til. Når hjemmet ikke er så kært, som ordsproget siger, så bliver det så frysende klart, hvor skrøbeligt et projekt kernefamilien er især i vore dage, hvor det hele helst skal være perfekt hele tiden. Og hvis det ikke er det, så er det nok ens egen skyld. Siger hvem? Ikke Gud i hvert fald. Til Gud kan vi

komme hjem og læsse af, som vi kan det til en menneskemor og -far med hjertet på rette sted. Her i kirken mødes vi ikke af et bebrejdende eller martyrisk: Hvorfor, når vi kommer. Vi mødes af ordene, som lød til den ældste søn, da hans bror var kommet hjem og havde fået lige lovlig meget opmærksomhed efter hans mening. Da siger faren: Mit barn, du er altid hos mig, og alt mit er dit!

Jo, det er godt at have hjemme hos Gud, at have et sted at gå hen, når der bliver lidt for lavt til loftet i hjemmet, eller når ens længsler flakker hjemløst rundt på må og få. Når grundfølelsen er en følelse af at længes efter noget, man ikke har, men på den anden side ikke rigtig kan sætte ord på. I kirken er vi gode til at sætte ord på, eller rettere: evangeliet låner os ordene. Vi kommer med vores længsler og skænkes håbet. For der hvor længslen er flyvsk, der er håbet altid et håb om noget. Noget konkret. Et håb om liv om fællesskab med Gud og hinanden.

Og takket være Jesus Kristus har vi noget at have det håb i. Han, som med sit liv og i sin overvindelse af døden har skabt et hjem for os på jorden, et hjem uden sorte får, et fælleshjem, hvor vi alle må være på lige vilkår, på kærlighedens vilkår.

For den kvinde, der tog imod invitationen til ”Kom tilbage til kirken dag”, skete det, at hendes længsler fandt hjem. Det fik hende til i et nådefuldt øjeblik at give slip på alle forbehold og gode undskyldninger og bare være i fælleshjemmets trygge og gode ritualer. De ritualer, der bærer en igennem både i gode og onde dage og låner os ordene der, hvor vi selv er stumme af sorg, af ensomhed,

af angst.

Jamen, det er så kedeligt at være i kirke, siger mange. Og sandt er det, at man sjældent ser et hold forældre, hvis konfirmandbarn ikke er til at få med hjem fra kirken igen efter gudstjenesten, sådan som Maria og Josef oplevede det med deres dreng. Men jeg skal hilse at sige, at hvis man kan dø af kedsomhed i kirken, så var jeg død for længst. Hold da op, hvor har jeg voldkedet mig igennem mange gudstjenester i min barndom. Og dog er jeg siden hen blevet præst. Ikke på grund af kedsomheden, men fordi gudstjenesten ikke kun lagres i underholdningscentret. Ordene, salmesangen, ritualerne, det trygge fællesskab finder plads i én og gemmes som en erindring, der kan vækkes til live igen.

Til det sidste konfirmandforældremøde stillede jeg forældrene nogle spørgsmål, hvor de skulle række hånden op, hvis de var enige. På spørgsmålet om, hvorvidt man kan være kristen uden at komme til gudstjeneste, svarede alle forældre ja. Egentlig et tidstypisk svar, og som sådan ikke overraskende, men alligevel en smule forstemmende for den, der ser søndagens højmesse som hele ugens omdrejningspunkt.

Så hellere lade kirken være hjem for de få end underholdningsetablisement for de mange. For at give køb på hjemligheden er at give køb på evangeliet selv. Vi har brug for et sted at gå hen og høre det, som vi ikke kan sige os selv: at vi er Guds delebørn, så at vores liv, lykke og glæde ikke kun står og falder med vores egne familiedannelser.

Vi har et sted at gå hen. Vi ses!

Lena Kjems

Vejlby

Salmer:

754, 447, 674 v. 2 og 7, 383, 438, 439, 411, 336

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk